

GERÇEĞİN YALANSA...

AYNADAKİ SIR

ÖZGE DOĞAR

i t h a k i

i t h a k i

i t h a k i

Aynadaki Sır
Özge Doğar

Ithaki Yayınları - 1193

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*

Yayına Hazırlayan: *Melike Özdemir*

Kapak Tasarımı: *İthaki Yayınları*

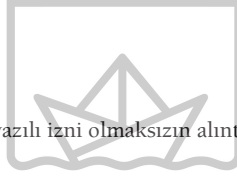
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

2. Baskı Nisan, 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-646-0

Sertifika No: 11407

© Ithaki, 2017

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

i t h a k i

Ithaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

ÖZGE DOĞAR

AYNADAKİ SIR

Gerçeğin Yalansa...

i t h a k i

i t h a k i

Bir Kalpte Ölümsüz Olana...

i t h a k i

i t h a k i

“Kitleler asla gerçeğin peşinde koşmamıştır. Yanılsamalar isterler ve yanılsamasız yapamazlar. Gerçek olmayanları gerçeklerin üstünde tutarlar, gerçeklerden çok gerçek olmayanların etkisinde kalırlar.”

S. FREUD

İ T H A K İ

i t h a k i

Bölüm 1

Her adımın unutulmayacak kadar sağlam, her gülüşün düşündürecek kadar güçlü değilse hiç yaşama insan! Herkes süzülürcesine geçip gidiyor zaten yaşamak denen boşluktan...

Kadın setten çıktı. Kendi yazdığı senaryonun son bölümünü oynamıştı. Ayna dediği ekranda da tekrarı birkaç kez yayınlanacaktı, bu içi boşaltılmış ölüm sahnesinin. Ağır hareketlerle arabasına bindi, kafası da güzeldi aslında, bin bir renkli bulutlar eşliğinde bir ninniye söylüyordu dudakları. Kızına söylediği son ninniye beyni milyonlarca kez tekrarladı. Annesi de kendisine bu ninniye söylemiş miydi? Annesi onu hiç sevmemişti ki ninni söylesin... Peki babası. Babası hep bir sis bulutu olmuştu onun için. Ne de olsa erkekti, erkeklerin sevip sevmediği hiç anlaşılmazdı zaten. Aslında kimse sevmemişti onu, herkes onun aynadaki yüzünü sevmişti, ne de güzel görünüyordu aynada. Bir süs bebeği ya da anlık aşık olunacak bir kadın kadar işte... Tüm yaşamı kendi yazdığı senaryoya göre biçimlenmemiş miydi? Peki içindeki bu boşluk neyin boşluğuymuştu... Derin derin içini çekti. Gerçekte kimdi. Gerçek bir arkadaşı olmuş muydu “hayatım” dediği zaman boşluğunda. Evet evet, eskiden arkadaşları vardı. Ama hayalimdi. Hep onlarla oynardı, peki şimdi neredeydiler. Kızı, neden yoktu yanında, aşık olduğu adam neredeydi şimdi... Yok-

tu işte kimse, hiç olmamışlardı aslında. Düşüncelerinin hızına karşın arabayı yavaşça hareket ettirdi. Hayat fazlasıyla hızlı ve hoyrat davranmıştı ona. Şehrin kalabalıklığını süzülürcesine geçmek istedi. Yaşamının dizi örüntüsünü, repliğine göre yineledi içinden. Genç kadın, şehrin renkli ışıklarını geçerken dolandırıcılar, yankesiciler, uyuşturucu satıcıları, mülteciler, elini açmış dilenciler gördü... “Off” diyerek bastı gaza. Nüfus cüzdanını, ehliyetini, ruhsatını, pasaportunu torpido gözünden çıkardı. Fırlatıp atmak istedi camdan... Ama atamadı, bir el onu tuttu. Çünkü onlar bile çok değerliydi insanlar için. Birinin eline geçse kim bilir neler neler yapardı bunlarla. Aklına daha iyi bir fikir geldi. Yanındaki boş koltuğa fırlattı onları, gaza daha da çok bastı istemsiz. İntihar sahnesinin çekildiği yere geldi. Ne de güzel bir sahneydi o. Bütün dizinin en güzel sahnesi; kadın beyaz geceliğiyle yataktan çıkıp bir faleze gidiyordu. Topuklu terliği çamur olmuştu yürümekten...

Şimdi ise, o şehir dışındaki faleze ulaşıncaya kadar sahnenin her karesini tekrar tekrar canlandırdı zihninde. Arkada bir fon müziği, kızına söylediği son ninni...

Sonunda ulaştı kayalıkların en üst noktasına. Güneş doğum sancısı yaşıyor gibiydi. Rüzgar beyaz tenini delercesine esiyordu. Umursamadı rüzgarı. Üzerindeki siyah dekolte elbisesini ip askılarından tutup, omuzlarına doğru itti. Sonra bütün bedeninden sıyrıp, çıkardı. Elbise toprağın üzerinde ruhsuzca kalakaldı.

Arabasının arka koltuğundaki ütülü beyaz geceliği kokladı. Burnuna bir süt kokusu geldi. Belki de kızından kalan son kokuydu o. Topuklu ayakkabılarını çıkardı. Ekranda herkesin son kez izleyeceği ölüm sahnesine uygun olmalıydı her şey. Çünkü o, hayatını yazmıştı senaryosunda. Onun senaryosunu ve yaşamını melekler ona öyle yazdırıyordu. O da bu dünyadan hiç olmamıştı zaten, ait olduğu yere gidecekti; cennete.

Terliklerini arabadan yavaşça çıkarıp, ince uzun ayaklarına geçirdi. Güneş de kadının yavaşlığına saygı duyuyordu sanki. Ön koltuktaki nüfus cüzdanını, ehliyetini, ruhsatı ve pasaportunu aldı. El çantasından çakmağını bulması zor olmadı. Rüzgarı arkasına alıp, yere oturdu. Hepsini tek tek yaktı. Beyaz geceliği çamur olmuştu, umursamadı. Falezin en ucuna gitti. Güneşin bulutların ardından doğuşunu görmedi. Ellerini kafasına götürüp, tokasını tek bir hamlede çıkardı. Ekran denen aynadaki senaryo da böyle değil miydi? Rüzgar saçlarını arkaya doğru tarıyordu ama o yine de saçlarını düzeltmek istedi. Bedeni, ruhu boşalmış gibi olduğu yere yığıldı. Bir film şeridi gibi hayatı geçti gözünün önünden. Çift bir hayat ve bu “çift hayat”ta tek bir senaryo. “*Kimim ben aslında? Senaryo bittiğine göre artık bir hiçim,*” dedi içinden. “*Zaten yoktum ki...*” Ellerine dokundu. Kollarına doğru götürdü iki elini de, omuzlarına doğru gezdirdi onları. Boynunu okşadı. Göğüslerine hafifçe dokundu. Anne olduğunu anımsadı. Hayır, kızından ayrılmıyordu ki. Onunla buluşacaktı tam tersine. Elleri bedeninde dolaşmaya devam etti. Karnına ve kasıklarına dokundu, kadın olduğunu düşündü. Kadın mı, hayır tabi ki hiç değildi! Çünkü meleklerin cinsiyeti olmazdı! “*Kimim ben? Bir hiç mi yoksa insan üstü bir doğanın, insan dışı var oluşu mu?*”

Kendinden sıkılıp, aniden ayağa kalktı. “*Ben insan üstüyüm tabi ki, neyin tartışması bu içimdeki. Dünyadaki görevimi tamamladım son sahnemi yazdım. Herkesin alkışını aldım, bitti işte oyun. Ekranda ‘son’ yazdı işte,*” dedi bağırarak kendine. Bir ses duydu. Bir bebeğin ağlama sesi geliyordu, bir yerlerden... “*Evet,*” dedi bağırarak falezden gökyüzüne; “*Bu bir ayrılış değil tam tersine sonsuzda birleşme sevdiklerimle.*” Falezin kıyısından denize baktı. Deniz kayalara vuruyordu, rüzgar yüzüne... “*Haydi,*” diyordu gökyüzünden melekler: “*Haydi gel artık gerçek dünyana...*” Kadın, beyaz geceliğini düzeltti. Başıyla kızıl

saçlarını arkaya doğru attı. Huzurlu, bir o kadar da emin; bıraktı kendini falezden denize uzanan boşluğa... Havada süzülerek değil neredeyse koşarak, güneşin kendine hiç doğmayan yüzüyle birlikte betonlaşmış denize çakılıverdi...

Polisler, kadının kıyıya vurmuş cansız bedenini bulduğunda iki gün olmuştu öleli. Ölümünü anne ve babası dışında kimse şaşkınlıkla karşılamadı. Çünkü biliyorlardı, izlemişlerdi ekranda. Üstelik tekrar tekrar izlemişlerdi; kadının senaryosunu yazıp, oynadığı bu sahneyi... Bir ölüm, hiç bu denli sıradanlaşmamıştı insanlar üzerinde! Kurgu ve gerçek karışmış, zihinler bu arafın etkisinde... Esrar büyüsü yayılmıştı ayna denen ekrandan tüm bedenlere...

Bölüm 2

Kapının ince gıcirtısı, Melek'in aniden uyanmasına neden oldu. Yeşil gözlerini fal taşı gibi açarak, kapıdan gelen gıcirtıyı izledi. Bu ses, kilitli odadan geliyordu. Kilitli odanın anahtarının nerede olduğunu bile biliyordu. Ondan başka kim girebilirdi ki... Bir süre yataktan çıkmadı belki de oradan gelmiyordu ses. Evin temizlik işlerini yapan emektar kadın, başka bir odanın camını açık bırakmış olamaz mıydı? Hayır olamazdı çünkü kadın, evin tüm kurallarını bilir ve büyük bir sadakatle uygulardı. Evle ilgili hiçbir özel duruma karışmazdı. Dahası evden çıkan iki cenazeye bile ilgilenmedi. Melek'in anneannesinin ve dedesinin cenaze töreninde sanki daha önceden onlardan komut almış gibi yalnızca işinin gerektirdiklerini yaptı. Melek'i yalnızca izledi ama onu huzursuz etmedi. Kadın, o kadar sessiz iş yapardı ki evde temizlik yapıldığı yalnızca deterjan kokusundan anlaşılırdı. İşte yine kapının gıcirtısı, sanki kilitli oda kendisini çağırıyordu. Melek, anneannesinin ölümüyle yalnızlaşan ruhunu iyice sefil bırakmıştı. Onu toparlayacak kimsesi yoktu, eskiden olsa yattığı yerden anneannesine doğru seslenir:

– *Pamuk Anne, kapı gıcirtısı nereden geliyor, diye sorardı.*

Pamuk Anne ise:

– *Bakıyorum kızım, sen uyu, derdi kesin.*

Ama şimdi Pamuk Anne'si yoktu ve korkuyordu. Bilinmezlik hep korkutmuştu onu, bu bütün insanları korkuturdu ama

onun hayatında bilmediği neredeyse bir ömür vardı. Melek yatağından çıkamadı. Sanki anneanesi ölmemiş gibi onun gelmesini bekledi. Gelmeyeceğini bile bile bekledi. Pamuk Anne'si, gerçekten de pamuk gibiydi. Bembeyaz saçları beyaz teniyle birleşip, gözlerinin yeşiliyle buluşmuştu.

Yatağının sıcaklığına kendini yeniden bıraktı Melek. Kapının gıcirtısı, ayak sesiyle devam etti. Birazdan kapalı kapısının açılacağını düşündü, yalnızlık böyle bir şeydi işte... Oysa ayakları üzerinde durması için korkularını yenmesi gerekirdi. Ne olursa olsun yenecekti. Belki gözlerini kapatırsa korkusunu bastırmış olurdu. Yatak örtüsünü başına doğru çekti. Kızıl saçları örtünün dışında kalmıştı. Örtünün altında yeşil gözlerini sıkıca kapadı. Sessizce gözlerinden yaş aktı. Annesi ve babasını zaten hiç tanımamıştı. Dedesi de anneanesinden önce ölmüştü. Artık anneanesi de bırakmıştı onu. Yani dünyada tek bir akrabası bile yoktu. Emektar yardımcı dışında evdeki tek yaşam belirtisi deterjan kokusuydu. Oysa eskiden öyle miydi? Küçük, iki katlı bahçeli evleri, dedesi ve anneanesiyle capcanlıydı. Melek, annesini de babasını da hiç görmedi. Bu durum ona zarar verdi mi? Yalnızca merak duygusuyla. Onları hep merak etti. Ne annesine ne de babasına ait bir fotoğraf vardı evlerinde. Dedesi Eşref: "*zamanı geldiğinde, bizden sonra...*" diyerek Melek'i hep geçiştirdi. Dedesine duyduğu sonsuz güven öğrenme ısrarını kırdı...

Melek kilitli odadan, odasına doğru gelen ve gitgide yaklaşan ayak seslerini yatağından hiç çıkmadan izledi. Korkuyor, korktuğu için kendine kızıyordu. Çocuk değil artık, üstelik hep yaşlılarına göre daha olgun olduğu söylenmemiş miydi? Kapısı usulca açıldı, Melek ayak seslerinin yatağına doğru geldiğini duydu. Yatağının ucuna oturan biri olduğunu hissetti. Kimdi o? Melek'in korkudan titreyen ayakları yatağı sallıyordu. Korkuyordu işte, kendine kızmanın anlamı yoktu.

Korkmak insanca bir duygu değil miydi? Melek, dedesinden öğrendiği prensipleri uygulaması gerektiğini düşündü. Dedesi her zaman “*Yapılması gereken yapılır, yaşam beklemez,*” derdi. O da yapılması gerekenin ne olduğunu düşündü; gelenin kim olduğunu, ne olduğunu görmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı. Titremesi terlemeye dönüşmüştü, umursamadı. Başını örtüden hafifçe çıkardı. Yeşil cam gözleri, suyu andıran berrak teni, kendi saçlarının kızılıyla; Ayla Dinç’i yatağının ucunda oturan. Üzerinde beyaz bir gecelik vardı. Melek, yatağından yavaşça doğrulup kadına baktı. Bakışları donuktu:

– *Senin burada ne işin var. Ölüsün sen, üstelik burası... Melek cümlesini tamamlayamadı.*

Kadın:

– *Benim kim olduğumu bilmiyor musun?*

– *Biliyorum tabi, evimizde televizyon olmayabilir, biz saçma sapan programlarla zihnimizi doldürmayız ama seni tanıyorum. Ayla Dinç’sin.*

Kadın, histerik bir kahkaha attı:

– *Bu evde neler değişmiş böyle. Anneannen de mi izlemiyor?*

– *Tabi ki...*

– *O çok severdi TV yıldızlarını.*

– *Yanıyorsunuz ve hala sorumun yanıtını alamadım.*

– *Alırsın yakında, emin ol deden senin için çok güzel sürprizler ayarlamıştır.*

İçini çekti Ayla Dinç:

– *Biliyor musun, o beni hiç sevmedi ama benden olanı çok sevdi. Benim parçamı benden çok sevdi.*

– *Ne demek bu şimdi...*

– *Bu zamana kadar sana yüzümü göstermedim çünkü seninle yüzleşmekten korktum. Anneannen ve deden bizi rahatsız ederler, seni zorlarlar diye düşündüm. Ama artık gelebilirim yanına, sana sarılabilirim...*

– Beni korkutuyorsunuz, bu deli saçması şeylerle beni oyalamayın. Anneannem öldü ve ben yalnızlığımın baş etmeye çalışıyorum. Üstelik daha yirmi yaşındayım. Gidin evimden. Herkes sizi öldü zannediyor, insanları da kandırmışsınız...

– Mükemmeller ölümsüzdür, sen de bunu öğreneceksin...

Kadın kalktı, hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Melek, kadının arkasından fırlayıp, izledi onu. Anahtarsız ve kapalı odaya; kapıyı açmadan girdiğini gördü. Şaşkın ve korkmuş durumda kapıya bakakaldı: “Bu ne şimdi, evet hayalet bir annem var ama...”

Melek, zaman zaman annesiyle ilgili hayaller görürdü. Ayla Dinç, hayalindeki annesinin geceliğini giymişti; beyaz, uzun, şifon bir gecelik... Annesine dair tek hatırladığı bu gecelikti çünkü hiçbir zaman yüzünü göremedi “hayalet anne”nin. Kimi zaman konuşuyorlardı da . Bir gece arkadaşları hakkında konuşmuştu annesiyle. Arkadaşlarının ona çok çocuk geldiğinden söz etmişti. Annesi onu dinlemiş, başını okşamış ve “Benim de doğru düzgün arkadaşım olmadı ama zamana bırak. Bunlar senin arkadaşların değil, gerçek arkadaşların sonsuzluk aleminden sana gelecek, sabret,” demişti.

Melek, kilitli odanın önünde bir süre durdu. Kapıya uzun uzun baktı. Kapının anahtarı neredeydi ki?